

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.08.1993, sp. zn. 7 Cmo 97/92, ECLI:CZ:VSPH:1993:7.CMO.97.1992.1

Číslo: 56/1994

Právní věta: Soud nemůže, vzhledem k nyní platnému ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) o.s.ř. (ve znění zákona č. 24/1993 Sb., kterým se mění a doplňuje občanský soudní řád, jenž nabyt účinnosti dnem 1.1.1993), předložit Ústavnímu soudu ČR k zaujetí stanoviska věc, ve které shledal, že obecně závazný právní předpis nižší právní síly než zákon je v rozporu se zákonem

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 30.08.1993

Spisová značka: 7 Cmo 97/92

Číslo rozhodnutí: 56

Číslo sešitu: 6-7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení před soudem

Předpisy: 99/1963 Sb. § 109

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 56

Soud nemůže, vzhledem k nyní platnému ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) o. s. ř. (ve znění zákona č. 24/1993 Sb., kterým se mění a doplňuje občanský soudní řád, jenž nabyt účinnosti dnem 1.1.1993), předložit Ústavnímu soudu ČR k zaujetí stanoviska věc, ve které shledal, že obecně závazný právní předpis nižší právní síly než zákon je v rozporu se zákonem.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze z 30. 8.1993, [7 Cmo 97/92](#))

Krajský obchodní soud v Praze usnesením z 16. 7.1992, č. j.10 Cm 1/92-6, přerušil řízení, ve kterém se žalující politická strana domáhala určení, že je vlastníkem nemovitosti čp. 793 v P., a vydání předběžného opatření. Rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena tehdejšímu Ústavnímu soudu ČSFR k zaujetí stanoviska. Soud prvního stupně při svém rozhodování vycházel z toho, že je nutné, aby Ústavní soud ČSFR posoudil otázku rozporu obecně závazného právního předpisu a právního předpisu nižší právní síly.

Proti tomuto usnesení se žalovaný státní podnik odvolal. V odvolání namítl, že mu nebyl doručen návrh žalobce ze dne 28.1.1992, kterým žalobce navrhl postoupení věci Ústavnímu soudu ČSFR. Dále žalovaný podnik poukázal na skutečnost, že podle čl. 8 písm. d) ústavního zákona č. 91/1991 Sb.

zahajoval Ústavní soud řízení, podal-li návrh soud v souvislosti s rozhodovací činností. Podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) o. s. ř. soud řízení přerušil, jestliže tu před rozhodnutím ve věci dospěl k závěru, že obecně závazný právní předpis, který se týká věci, byl v rozporu s ústavou, zákonem nebo mezinárodní smlouvou, kterou je ČSFR vázána; v tomto případě postoupí návrh Ústavnímu soudu k zaujetí stanoviska. Ani jedno z těchto citovaných ustanovení nebylo podle názoru žalovaného naplněno, neboť soud prvního stupně ve věci nejednal, nemohl tedy doposud posoudit, který právní předpis se věci týká, a tím spíše nemohl posoudit, zda tento předpis je v rozporu s ústavou nebo zákonem. Rozhodnutí soudu prvního stupně je podle názoru žalovaného rovněž nesprávné po formální stránce, neboť soud může Ústavnímu soudu postoupit svůj návrh a nikoli návrh žalobce (v daném případě ze dne 28.1.1992), který ani nebyl žalovanému doručen, a žalovanému je zřejmé pouze to, že nejde o návrh, kterým bylo zahájeno řízení ve věci, neboť to bylo zahájeno návrhem ze zcela jiného dne. Žalovaný navrhl zrušení napadeného usnesení.

Vrchní soud v Praze svým usnesením zrušil uvedené usnesení soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení k novému rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Zákonem č. 24/1993 Sb., kterým se mění a doplňuje občanský soudní řád (účinným od 1.1.1993), byl mimo jiné novelizován § 109 odst. 1 písm. b), věta druhá, o. s. ř., který spolu s předvětím zní nyní takto: „Soud řízení přerušil, jestliže ... b) rozhodnutí závisí na otázce, kterou není v tomto řízení oprávněn řešit. Stejně postupuje, jestliže tu před rozhodnutím ve věci dospěl k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním zákonem nebo s mezinárodní smlouvou, která má přednost před zákonem. V tom případě předloží věc Ústavnímu soudu“. Na základě této změny občanského soudního řádu odvolací soud konstatuje, že od 1. 1. 1993 nemůže už soud předložit Ústavnímu soudu ČR k zaujetí stanoviska věc, v níž shledal, že obecně závazný předpis nižší právní síly než zákon je v rozporu se zákonem.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem odvolací soud napadené usnesení bez dalšího zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 211 o. s. ř.).

V rozhodnutí o věc rozhodne soud prvního stupně i o náhradě nákladů odvolacího řízení.